

Saadant, bør man overvinde denne Øst og ikke gjøre det; thi efter min Mening er det en Fornærmelse mod Majestæten. Man bringer derved Kongen nødvendig til at svare; det kan ikke være anderledes, og naar Kongen saa har svaret paa en saadan Hilsen, og hans Svar har staaet i alle Blade, og det derefter 5 Gange i Træk staaer i Bladet, om det Hele ikke skulde være Uansættelighed, og de vedkommende Embedsmænd ikke se sig istand til at oplyse, hvem der har givet dem Bemyndigelse, saa er det en Skandale, hvori man har draget Kongens Navn ned, og dertil bør Embedsmændene ikke have Lov. Men jeg har aldrig mærket, at Regjeringen har foranlediget de paagjældende Embedsmænd til at gjøre Rede for, hvorfra de havde deres Bemyndigelse, eller at de paagjældende Embedsmænd have tænkt paa at gjøre Stridt i saa Henseende; og det var dog fuldstændig fornødent, om ikke af anden Grund, saa fordi det skyldes Kongen, at den Blet der hviler paa dette Telegram, bliver afvasket. Jeg synes, at der havde været Anledning for Ministeriet til, da den ene er Lærer ved en offentlig Skole, og den anden ogsaa er Embedsmand, at sørge for, at den Sag i det Mindste blev bragt over paa Sandhedens Grund, saa at det kunde blive tydeligt og klart, og at Enhver kunde se, hvorfra de Vedkommende havde deres Bemyndigelse; det kunde man dog forlange; men det er ikke sket, og det staaer nu saaledes, at de Paagjældende have draget Kongens Navn ned i dette og ikke havt nogen Bemyndigelse dertil; men det er dog upassende. Det er for Resten Noget, som der er saa meget mere Grund til at paatale, som det smitter. Baa de fra det ene og det andet Sted ser man, at der sendes den Slags forunderlige Telegrammer uden Bemyndigelse; det er sket i Fredericia og paa Samsø; men det se vi ikke, at Regjeringen træffer Foranstaltninger imod.

Jeg skal nu nævne det Exempel, som efter min Mening er det mest graverende, og som jeg før opsatte. Det er den Maade, hvorpaa Amtmanden i Thisted har givet sin Loyalitet Luft. Jeg veed nok, at der vserer en Sag derom mellem ham og vor meget ærede Formand, men det kan ikke afholde mig fra at tale derom; hvorimod Retsagen bliver en Sag mellem ham og Formanden. Denne Amtmand er en Mand, der har Ordet i sin Magt. Han har for kort Tid siden ved en Grundlovsfest benyttet en Bejlighed som Taler for Kongen paa Byens Højremøde til at udtale sig om en „Bande af egenyttige Agitatorer og deres taabelige Efterhakkere“, det er Bælgerne. Og derefter

har han holdt en Skaaltale for Kongen efter et Højremøde, der var i Thisted. I denne Skaaltale har han sagt, medens han spiste, at der var et ondt og hæsligt „Parti, der var skammelig nok til ikke at elske Kongen som Landets Fader, men som i dets Sted sendte ham Resolutioner“ — det var ikke de to Mænd fra Silleroed; han talte om der; nei, de, han tænkte paa, vare de Bønder her omkring i Landet, der endnu vilde sig i Troen paa, at det er en gammel god Skik herhjemme, at Enhver, selv den simpleste Mand, kan faae Udgang til Kongen for at tale sin Sag for ham, faae Audients hos ham. Det er disse Bønder, hvem Hr. Nussgaard betegner som Fjoll, der tillade sig at sende Kongen Resolutioner om, hvad han skal gjøre, og, naar han ikke tager disse til Følge, nægte at drikke hans Skaal og raabe: „ned med dine Raadgivere, ja, maasse end ogsaa“ — instruerede Amtmanden, men dog kun maasse — „ned med Dig selv“. Og saa svarede han til, at det er „sorgeligt, at en saa stor Del af Danmarks befindige, forstandige og rettænkende Landbostand i den Grad har kunnet nedværdige sig“ det er jo en forfærdelig Mængde Retsindighed og Retsfæstethed, der tillægges Bønderne, naar man skal gjøre dem opmærksomme paa hvor lidt man i Grunden har Tiltro til dem — at denne rettænkende Landbostand „i den Grad har kunnet nedværdige sig, at den kan tilføje Kongen en saa bitter Krænkelse“. Det er vel altsaa efter Amtmandens Mening en Krænkelse for Kongen, naar Bønderne ikke synes om Kongens Raadgivere. Men, siger han, Skylden ligger ikke nærmest hos den stakkels vildledte Del af Standen, nei, „den ligger hos disse glattungede og samvittighedsløse Førere, som med Rette fortjene Navn af Bondesangere.“ Denne Betegnelse, „glattungede og samvittighedsløse Bondesangere“ er det, han anvender paa de Mennecker, som have en anden Mening end Regjeringen. Naa, i og for sig er det jo Noget, man kan se ad. Der er virkelig noget latterligt deri, naar man tager det fra den Side. Der er Noget, der frister Fjoll til at le, naar man ser, at en Amtmand ikke kan sidde ved en Fællesspisning og drikke af den daarlige Vin i Thisted uden strax at sige noget saa Upassende og Uansætteligt som det, han har sagt ved Bordet: men den Sag har ogsaa en alvorlig Side, fordi det er en Amtmand, der taler. Var det en eller anden Proprietær, en eller anden anset Mand paa Egnen, som gjorde sig skyldig i en saadan Svaghed overfor Bordets Glæder, saa vilde man sige: naa ja! og le; men naar Amtmanden siger saadanne fuldstændig unu-